

Důsledkem toho porotní sbor soudní tým, že nedal porotcům navrženou dodatkovou kontrolní a eventální otázku, neporušil předpisy § 323, odst. 3, věta 2 tr. ř. a § 320, odst. 1 t. ř. a tedy nezavinil zmatek podle § 344, čís. 6 tr. ř. (nesprávně ve zmateční stížnosti označený za zmatek podle § 344, čís. 5 tr. ř.). Byla proto zmateční stížnost obžalovaného v celém rozsahu jako bezdůvodná zamítnuta.

Čís. 6352.

K §§ 101, 102 tr. zák.

Zločinu zneužití moci úřední se může úředník dopustiti nejen jednáním spadajícím do úseku služby mu přikázané, nýbrž i jednáním, které je s to vykonati jen v důsledku svého úřadu.

Tomu je tak, měl-li pachatel zločinu podle § 102, písm. c) tr. zák. přístup ke spisům právě jen proto, že byl zaměstnán ve spisovně, v níž měl na starosti část spisů.

(Rozh. ze dne 25. července 1939, Zm I 274/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného C. do rozsudku krajského jako porotního soudu, pokud jim byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 5, 101, 102, písm. c) tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Nejvyššímu soudu bylo především zaujmouti stanovisko k vývodum, které uplatnil obhájce obžalovaného C. mimo rámec písemně provedené zmateční stížnosti teprve při veřejném zrušovacím roku, totiž, že obžalovaný C. byl neprávem odsouzen pro zločin podle §§ 5, 101, 102, písm. c) tr. zák., poněvadž skutek, který byl kladen za vinu spoluobžalovanému A., jenž zmateční stížnost nepodal, nezakládá skutkovou podstatu zneužití moci úřední podle §§ 101, 102, písm. c) tr. zák., ježto A. v době, kdy vyzvedl spisy, o něž šlo, nezákonným způsobem ze spisovny policejního ředitelství a předal je ke zničení spoluobžalovanému B., nebyl zaměstnán ve spisovně policejního ředitelství, a dále, že obžalovaný C. ani nevěděl, kdo vlastně má policejní spisy odstraniti (odciziti). Nejvyšší soud neshledal tyto námitky, jimiž jest uplatňován hmotněprávní důvod zmatečnosti podle § 344, čís. 10 a), pokud se týče čís. 11 tr. ř., ovšem nikoli po zákonu (§ 288, odst. 2, č. 3 a § 346 tr. ř.), ježto námitky ty nejsou opřeny o skutkový stav zjištěný výrokem porotců, opodstatněnými a neshledal proto podmínek pro použití § 362 tr. ř.

Z nenapadeného skutkového zjištění rozsudku vysvítá, že A. byl v době, kdy spisy, o něž šlo, ze spisovny policejního ředitelství vyzvedl, zaměstnancem (kancelářským pomocníkem) dotčeného policej-

ního ředitelství. Přístup do spisovny tohoto ředitelství a k policejním spisům měl právě jen vzhledem k tomu, že byl zaměstnán ve spisovně, jichž část spisů měl na starosti, tedy na základě své vlastnosti a postavení jako úředník policejního ředitelství. Na tom, že byl přechodně — jak ze spisů vysvítá — přidělen též oddělení pro evidenci uprchlíků, nesejde. Zločinu zneužití moci úřední se může dopustiti úředník nejen jednáním spadajícím do úseku služby mu přikázané, nýbrž i jednáním, které jest s to vykonati jen v důsledku svého úřadu (viz rozh. č. 2938 víd. sb. a č. 267 Sb. n. s.). Vychází-li se ze skutkových předpokladů shora uvedených, nelze důvodně tvrditi, že skutek A. nezakládá skutkovou podstatu zločinu, jímž byl tento obžalovaný uznán vinným. O vědomí obžalovaného C., že policejní spisy, o něž šlo, měl odstraniti úředník ve smyslu § 101 tr. z., nemůže býti pochyby, kdyžtž obžalovaný C. doznal, že spoluobžalovaný B. mu řekl, že odstranění policejních spisů obstará jeho známý zaměstnaný na policii, a že C. totéž sdělili H-ovi, a kdyžtž i B. udal, že C-ovi řekl, že má u policie známého, jenž spisy opatří. — — — —

Čís. 6353.

K § 98 tr. zák.

Zločinu veřejného násilí vydíráním se dopouští nejen ten, kdo použije násilí nebo vyhrůžky, kvalifikovaných podle § 98 tr. zák., k vynucení nějakého plnění, dopuštění (snášení) nebo opominutí, na které nemá nárok, nýbrž i ten, kdo k vynucení nějakého plnění, dopuštění (snášení) nebo opominutí, na které nárok má, použije násilí nebo vyhrůžky, kvalifikované podle zmíněného místa zákona, bezprávným způsobem, jsa si v prvním případě vědom protiprávnosti svého nároku, v druhém pak protiprávnosti prostředku a jeho použití.

(Rozh. ze dne 2. září 1939, Zm II 130/39.)

Obžalovaný A. přišel se svými společníky B., C. a D. do hostince N., kde poručil rum a pivo. Když vznikla mezi B. a C. půtka, při níž byly rozbíjeny sklenky a židle, odmítl hostinský N. nalíti společnosti další pivo. Obžalovaný A. se slovy: »Já vám dovedu poručit« vytáhl z kapsy nůž, napřáhl jej na N. a křičel, aby jim nalil, jinak že uvidí, co se stane. N., boje se vyhrůžek, ustupoval před A. a C. a žádal je, aby zavřeli nože, že jim potom nalije. Obžalovaný A. zavřel nůž a šel za hostinským N. do síně, kde ho udeřil nějakým tupým předmětem do nosu křiče při tom, že ho musí zabít. N., krvácející z nosu, uchopil v síni býkovec, kterým se bránil proti A. a C. a vytlačil je ven.

Soud první stolice uznal obžalovaného A. vinným zločinem veřejného násilí vydíráním podle § 98, písm. a), b) tr. zák.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmáteční stížnost obžalovaného A.